

med deres ministerielle Stillinger.“ Og saa følger det ærede Medlem til: „Men i sin Gængivelse gjorde Ministeren en Forskel mellem privatlønnede og statslønnede, som ikke findes i min Tale og saaledes heller ikke i det Citat, han selv har fremsat.“ Jeg afbrød da for en Gangs Skyld det ærede Medlem med den Bemærkning: „Saa er det rettet!“ Saa siger det ærede Medlem: „Det er muligt, men det har ikke staaet i min Tale, og det findes ikke i det Citat af min Tale, som Ministeren anførte.“ Nu er Forholdet med dette det, at da det ærede Medlem holdt sin Tale, saa lød den saaledes: „De erindre den Kritik, der blev fremsat over de sidste Højremistre, vi havde, i Anledning af den Forkærlighed, disse Mænd havde for at bevare tidligere privatlønnede Stillinger og forene dem med deres ministerielle Stillinger.“ Saaledes lød det ærede Medlems Tale, og til Bevis derfor, hvilket det ærede Medlem nu gaar fra, skal jeg henvise til det Fortryk, som vi have faaet omdelt, og hvorefter det ærede Medlem ikke en, men to Gange netop har brugt det Udtryk: „tidligere *privat* lønnede Stillinger“. Efter dette Fortryk læste jeg det ærede Medlems Tale op. Jeg var den Gang ikke opmærksom paa, at det ærede Medlem virkelig en Gang selv havde opdaget, at han havde sagt noget, der ikke var Mening i, og at han derfor havde rettet det i Fortrykket, saaledes at det var blevet rettet i selve Rigsdagstidenden. At jeg læste det op af Fortrykket, var naturligvis en Fejl af mig, jeg skulde maaske være gaaet til Rigsdagstidenden, men det forekommer mig, at naar jeg først havde siddet her og døjet det ærede Medlems lange Tale, og med mine egne Øren havde hørt, hvad han havde sagt, og dernæst havde læst det samme i Fortrykket, vilde det være ganske umenneskeligt, om jeg saa tillige skulde være forpligtet til at læse den hele Historie om igen i Rentrykket af Rigsdagstidenden. Jeg var saa meget mere sikker paa, at det ærede Medlem havde brugt disse Ord, som det var de samme Ord, det ærede Medlem brugte ved det Møde i Jersie, hvor han gjorde mig den Ære at være til Stede, og som jeg forrige Gang talte om. Da brugte det ærede Medlem netop de samme Ord, og jeg gjorde den samme Berigtigelse dertil, som jeg har gjort denne Gang. Derfor, da det ærede Medlem nu brugte disse Ord igen og talte om privatlønnede Stillinger, studsede jeg og tænkte: Men kan den Mand da aldrig lære noget?

Men jeg hørte det, og i Fortrykket stod det, og hvorledes skulde det være kommet i Fortrykket, naar det ærede Medlem ikke havde sagt det. Men nu kommer det ærede Medlem og siger: Det er muligt, men det har ikke staaet i min Tale. Nej, det ærede Medlem vil ikke paa den Maade kunne komme fra, at han har rettet en Anke mod mig, som han selv bagefter har set var urigtig, og som han derfor har maattet lave om til noget andet. Det ærede Medlem siger nu: ja, det var slet ikke det Spørgsmaal, om det var statslønnede eller privatlønnede Stillinger, som det kommer an paa. Nej, det, det kommer an paa, er, om det var en Stilling, hvor en Minister staar under en anden Statsembedsmands Kontrol. Ja, det ærede Medlem har jo Lov til derom at have hvilken Mening han vil. Jeg har den Mening, at naar en Minister opfylder de Pligter, der paahviler ham, har han samme Frihed som enhver anden Borger. Det ærede Medlem kan i sine Forhold handle ud fra sin Mening og sin Opfattelse, jeg har handlet og agter at handle i Forhold, der vedrøre mig, ud fra min Mening og min Opfattelse. Og jeg lader mig ikke i mindste Maade afficere af, at det ærede Medlem — som jo altid er saa stærk i Citater — somme Tider ere de maaske rigtige — kommer og citerer, hvad Hørup har skrevet den 10. Januar 1901, og hvad han har sagt den 2. April 1901, thi det, som Hørup skrey og sagde, angik netop Forbindelsen af statslønnede Hverv med Ministerstillingen, det angik netop det Forhold, som det ærede Medlem i sin Tid angreb mig for, og slet ikke det Forhold, som det ærede Medlem nu vil angribe mig for.

Og det ærede Medlem kan i den Henseende jo slet ikke paaberaabe sig Hørup, eftersom Hørup ganske faa Maaneder senere indtraadte i Ministeriet sammen med mig, uagtet han vidste, at det var min Hensigt at bevare det, som det ærede Medlem saa smukt kalder for mit Bierhverv. I det hele taget tror jeg, at de ærede Socialdemokrater — det er jo navnlig det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds (Borgbjerg) og Københavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen) — skulde være lidt forsigtige med at paaberaabe sig afdøde Hørup. Jeg tænker ikke herved saa meget paa, at man ikke behøver at gaa ret mange Aar tilbage i Tiden for at finde Artikler i Social-Demokraten, hvori han blev angreben paa det voldsomste og paa det groveste, kort sagt, paa den sædvanlige socialdemokratiske Maner, men